

Tilsvarende er der ved budgetteringen af renter af statens mellemværende med Danmarks Nationalbank, § 3.01.01.45.01., taget hensyn til den ved budgetteringen forudsatte låntagning.

Det fremsatte finanslovsforslag indeholder således som hidtil ikke en opgørelse af likviditetsstillingen ved udgangen af 1979. Denne vil dels afhænge af det faktiske budgetunderskud, dels af den finansielle udvikling, herunder af behovet for likviditetsneutralisering ved optagelse af indenlandske statslån.

Med henvisning til finansudvalgets skrivelse af 21. september 1978 BIL. 23.131.

Ad forslag til finanslov for finansåret 1979 generelt.

Spørgsmål 3.

Hvad er begrundelsen for, at der ikke over for Lønmodtagernes Garantifond foretages afregning under ét for alle statens ansatte, således at alle de utallige afregninger af småbeløb undgås?

Hvad er begrundelsen for, at staten og kommunerne overhovedet er med i Lønmodtagernes Garantifond?

Svar:

Ifølge § 9, stk. 1, i lov nr. 116 af 13. april 1972 om Lønmodtagernes Garantifond betaler arbejdsgivere, der er omfattet af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, et årligt bidrag til fondens udgifter, der beregnes på grundlag af bidragene til Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Bidraget er i henhold til arbejdsministeriets bekendtgørelse af 20. december 1977 fastsat til 25 kr., for hver gang summen af de af hver enkelt arbejdsgiver i 1977 indbetalte bidrag til Arbejdsmarkedets Tillægspension har udgjort kr. 432.

I lighed med andre løndele som f. eks. ATP er ovennævnte bidrag til Lønmodtagernes Garantifond optaget under de respektive institutioners driftsudgiftsbevilling på finansloven.

Dette er imidlertid ikke ensbetydende med, at hver enkelt statsinstitution afregner bidraget over for Lønmodtagernes Garantifond.

Langt den overvejende del af statens ansatte modtager lønudbetaling via edb. Af statens ca. 160.000 månedslønnede lønmodtagere drejer det sig om ca. 130.000 medarbejdere.

For disse medarbejdere afregnes pr. arbejdsgivernr., hvilket vil sige, at der for f. eks. statens centrale lønanvisning, som foretager lønanvisning for en lang række statsinstitutioner, afregnes under ét for ca. 50.000 lønmodtagere.

I forbindelse med gennemførelsen af loven om Lønmodtagernes Garantifond valgte man i sin tid at lade ordningen omfatte også det offentlige, idet fonden er en selvejende institution, hvis virksomhed skulle baseres på finansieringsbidrag fra alle arbejdsgivere.

For at tilgodese en teknisk og praktisk forenklet administration blev ordningen etableret i tilknytning til ATP's arbejdsgiverregister, der ligeledes omfatter alle arbejdsgivere.

Såfremt man ud fra et sikkerhedssynspunkt i relation til konkurs, virksomheders ophør m. v. ville friholde statslige og kommunale arbejdsgivere for ordningen, ville f. eks. andre »halv-offentlige« eller koncessionerede selskaber med nogen ret kunne hævde, at sådanne institutioner er næsten lige så sikre. Der er således tale om forskellige grader af sikkerhed, hvor det er vanskeligt at drage en rimelig grænse.

Hertil kommer så, at en fritagelse af offentlige arbejdsgivere ville føre til en væsentlig forøgelse af bidragene for private arbejdsgivere med deraf følgende forøgede omkostninger, hvilket ikke kan anses for hensigtsmæssigt.

Med henvisning til finansudvalgets skrivelse af 21. september 1978 BIL. 23.131.

Ad § 23.01.10.99.02. Til stigning i priser, lønninger og pensioner m. v.

Spørgsmål 4.